

Там, в Ленинград се намерихме и с жена ми – Машиа

Петър, р. 1954

Казвам се Петър Георгиев Митов. От град Грамада съм, община Грамада. Роден съм на 16 март 1954 год. Семейството ни беше много бедно и многолюдно, ама честно и трудолюбиво. Моя баща – Георги беше известен майстор в целата околия и потомък на известен цигански род на духови музиканти. На половин село он е строил и издигнал къщите и направил сватбите. Така ни гледаше. Майка ми – Желка, хубава жена, висока, една стройна, бела, с едни хубави черни коси, ама се болнава беше. Заедно с татко ходеха често по сватби, кръщенета, други тържества и той свиреше, а пък майка ми пееше. Имам още три сестри и двама братя – Славка, Асенка, Марка, Стоянчо и Васил. Я сам третото дете след двете ми сестри, а братята са по – мънички, а Марка е най – малката. Труден живот имахме – все мизерия, глад. Бехме принудени да оставиме училището рано (имам 8 – ми клас), да работиме, та да се изхранваме. По – големите гледаха по – малките и така. Къде ни викнат на работа, ние ходехме, главно по нивите - копахме кукуруз, берехме патладжани. Изкарвахме по некая стотинка, ама сега разбирам, че е трябвало да си се изучиме, да бъдем некои у тоя живот. А с тая диплома – що да направя, добре поне че занаят от татко имам – да стоя, да шпакловам, и всекакви такива строителни работи. Моят баща умееше да свири много хубаво на саксофон и на тромпет, майка ми и сестра ми Асенка па пееха и често ходехме по събори. Они свиреха, пееха, па така вземат некой лев и ни купят нови сукмани, ушие майка на братята ми и за мен ленени панталонки и ризки, на момите – хубави басмени роклички. Па радост, радост, като всички дечица! Все гледаха майка и татко да има за нас, много добри хора беа. Ама починаха и двамата. Първо татко, после майка от мъка го последва и така останахме кръгли сирачета. Ние като по – големи със сестрите ми гледахме братята. После големата ми сестра

избега по Врачанско, па там са ожени и не се и върна. Чичовците ми взеха братята ми, хем да ги гледат, хем и те да им помагат за кошарите. Татко и майка две къщи построиха с голи ръце, все с труд и песен и никога с караница. Аз забравих да кажа, че съм от ромско семейство, но това не ми е пречило и аз се гордея с родителите си и с рода си въобще. Честно сме си изкарвали хлеба, къщи сами с много труд и мизерстване сме дигнали, деца сме отчували. Ти знаеш ли какъв тежък и труден живот съм имал, ама сам самичък съм успял да стигна до тука.

На 21 години аз отидох на работа в София. Там строителство почнах, добри пари взимах, апартамент и кола ми дадоха от службата, които трябваше да изплащам с годините. Но така стана, че изчезнаха едни материали и обвиниха мен и едно момче от Родопския край. Взеха ми колата и ме изгониха от апартамента, като ни държаха и четири дена в ареста. Мина дело, и ние требваше принудително да се приберем по родните си места, като в същото време требваше да изплащаме откраднатите материали. Много ми трудно беше оти никой си немах – нито майка, нито татко, а с братята и сестрите на всичкото отгоре се започнаха едни делби, едни разправии за имот и за къщите. Отстъпих къщите на братята си, на сестрите някои ниви и стана така, че бех принуден у чужди хора да идем да живеем, да плащам и дългове. Само я си знам какво ми е било, какво е лошо изведнъж да останеш сам без подкрепа от никой и да те предадат най – близките ти хора. Но намерих криво – лево работа, на две места работех, изплатих дълга и успех да заделя некой лев – та тръгнах и излезохме с един познат в чужбина, по Русия. И там трудно беше, в чужда страна, гледат на тебе различно, ама на хора попаднахме, да са живи и здрави Алексий и Анна Иванови! Ако не беха тия хора да ни подадат ръка – не знам. При тех бехме на квартира, докато си намерим работа, те ни помагаха. Там, в Ленинград се намерихме и с жена ми – Маша. По силна любов се взехме с нея. Аз тогава бех на 30 вече почти. При мене немаше проблеми с родата за това

каква жена ще си взема, щото аз никой си немах, а да идем в България – немаше къде да я заведа. Та останахме в Русия, там апартамент взехме, отначало тя не работеше, висше учеше а пък аз работех и гледах и нея и мене си. Гордеех се много с това, че хубава жена съм взел, умна, работлива, то нали знаеш – мъка, ядове, проблеми па требваше и на мойта улица слънце да изгрее. След две години ни се роди първото детенце – момиченце – Мария. Маша изучи, почна и тя работа, детето растеше и всичко си вървеше много мирно и спокойно. После след още четири години се роди и втората щерка – Анна. Все хубави и умни момичета, а и беха наследили и нещо от баба си Ана пееше много хубаво като мойта майка, Бог да я прости. Изучихме и двете ,времето минаваше, ние работиме, а от България нищо не идваше – вече 15-20 години. Само с един братовчед по майчина линия подържахме така по – често връзка. Та един ден, нема да забравя, на 6 юни беше, Сашо, братовчеда, ми се обади и каза, че страшна трагедия станала. На сватбата на малкото момче на единия ми брат, което даже не бех виждал, двамата ми братя и мъжа на едната ми сестра се били изпонапили и се сбили. После в катастрофа загинали и двамата ми братя и малкия племенник. Тогава аз се прибрах за първи път от 23 години отново в България. Всичко беше много променено, а като стигнах до нашите къщи, не можах да ги позная – разнебитени, потрошени, така никога не е било. Как са могли така да съсипят това, дето татко и майка с толкова труд са градили цял живот, но трагедията беше голема – за един ден двамата ми братя си беха отишли. Другите роднини добре ни приеха, защото аз тогава за първи път заведох Маша и децата там. Ама си имаше и голяма злоба и завист, защото аз много по от тех бех постигнал, и то напълно сам, а те даже не съумяха да опазят за децата си това, което старите беха оставили, и аз им отстъпих. Та ние постояхме две седмици в България и се върнахме после пак в Русия. Но кръвта вода не става, тегли си те към родното място и 2001 година реших да се прибера в България. Жена ми не беше много съгласна, ама тя после се

съгласи. Децата и те завършиха, но останаха си там. Едната, по – голямата, си живееше с едно момче, пак русначе и чакаме скоро и първо внуче. А Ани си работи и сега ще записва и второ висше. Ние с Маша се прибрахме, взехме си къщичка, стегнахме си я и живеем некак. Не се оплаквам въобще, мъчно ми е, че с роднините не си говорим, не поддържаме връзка, децата ни не се познават, но они си мислят, че я съм се надул и се правя на важен, като живея като българите. На мен ми е тежко, щото не е хубаво така, ама не знам. Дано да са живи и здрави децата, да сме живи и здрави и ние да ги подкрепяме, па я между другото се радвам до някъде, че избегах навреме от тая мизерия, създадох семейство и си живея като уважаван човек. Не ни делят хората, нищо че съм циганин на никого лошо не съм направил. Но от друга страна се чувствам виновен, че стана така и се разпадна семейството.

Сега аз работа като пазач в една частна фирма, жената работи като учителка по руски език в местното училище, гледаме си градинка, некое и друго животинче и спокоен старчески живот водим. Това е, не ни беше лек живота, ама не се оплаквам – на добра жена случих, хубави и умни момичета си имаме, скоро и внуче чакаме с голяма радост, уважават ни хората, нищо че сме от такива семейства. Бог ни е свидетел, че никога не сме откраднали, всичко каквото имаме с честен труд и много мъки и лишения сме го изкарвали.

Господ здраве и живот да дава на всички, да няма войни, че е страшно! Па дано некой се сети за нас, за нашия край, да се оправи, да има работа за младите, да не бегат по чуждите държави, че по – хубава от България няма! Да се помогне на тия цигани, дето имат акъл, да си оправят живота и да живеят по – добре. Па който наистина иска, с много сили и труд ще го постигне, който го мързи – все в мизерия и немотия ще живее. От нас си зависи всичко, това е !

